

মধুবন

“*এতিয়া নহ’লে কেতিয়াও নহয়*”

আজি ল’ভফুল (স্নেহী) আৰু ল’ফুল (ন্যায়বান) বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ হিচাপ (খতিয়ন) চাই আছিলহঁক। প্ৰত্যেকৰে জমাৰ হিচাপ কিমান আছে। ব্ৰাহ্মণ হোৱা অৰ্থাৎ হিচাপ জমা কৰা কিয়নো এটা জন্মৰ জমা কৰা হিচাপ অনুসৰি 21 জন্ম প্ৰালন্ধ পাই থাকিব। কেৱল 21 জন্মৰ বাবে প্ৰালন্ধ প্ৰাপ্ত নকৰা কিন্তু যিমান পূজ্য হোৱা অৰ্থাৎ ৰাজ্য পদৰ অধিকাৰী হোৱা, সেই হিচাপ অনুসৰি আধাকল্প ভক্তিমাৰ্গত পূজাও ৰাজ্য ভাগ্যৰ অধিকাৰৰ হিচাপত হয়। ৰাজ্য পদ শ্ৰেষ্ঠ হয় গতিকে পূজ্য স্বৰূপো ইমানেই শ্ৰেষ্ঠ হয়। সিমান সংখ্যক প্ৰজাও হয়। প্ৰজাই নিজৰ ৰাজ্য অধিকাৰী বিশ্ব মহাৰজাক বা ৰজাক মা পিতাৰ ৰূপত স্নেহ কৰে। সিমানেই ভক্ত আত্মাসকলেও এনেকৈয়ে সেই শ্ৰেষ্ঠ আত্মাক বা ৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাক নিজৰ স্নেহৰ ইষ্ট বুলি ভাবি পূজা কৰে। যি অষ্ট হয় তেওঁ সিমানেই মহান ইষ্টো হয়। এইটো হিচাপ অনুসৰি এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনত ৰাজ্য পদ আৰু পূজ্য পদ পোৱা। আধাকল্প ৰাজ্য পদধাৰী হোৱা আৰু আধাকল্প পূজ্য পদ প্ৰাপ্ত কৰা। তেন্তে এইটো জন্ম বা জীৱন বা যুগ গোটেই কল্পৰ হিচাপ জমা কৰাৰ যুগ বা জীৱন হয় সেয়েহে তোমালোক সকলোৰে এটা শ্লোগান আছে, মনত আছেনে? “এতিয়া নহ’লে কেতিয়াও নহয়”। এয়া এই সময়ৰ এইটো জীৱনৰ বাবেই গোৱা হৈছে। ব্ৰাহ্মণৰ কাৰণেও এইটো শ্লোগান, অষ্টানী আত্মাসকলৰ কাৰণেও সজাগ কৰিবৰ বাবে এইটো শ্লোগান। যদি ব্ৰাহ্মণ আত্মাই প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰাৰ আগতে শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প কৰি এইটো শ্লোগান সদায় স্মৃতিত ৰাখে যে “এতিয়া নহ’লে কেতিয়াও নহয়”, তেন্তে কি হ’ব? সদায় প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্যত তীব্ৰ হৈ আগবাঢ়িব। লগতে এইটো শ্লোগান সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনা দিওঁতা হয়। আত্মিক জাগৃতি স্বতঃ আহি যায়। অচ্ছা আকৌ পাছত কৰি ল’ম, চাম। কৰিবতো লাগিবই। চলিবতো লাগিবই। হ’বতো লাগিবই। এই সাধাৰণ পুৰুষাৰ্থৰ সংকল্প স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যায় কিয়নো স্মৃতি আহি গ’ল যে “এতিয়া নহ’লে কেতিয়াও নহয়”। যি কৰিবলগীয়া আছে সেয়া এতিয়াই কৰি লোৱা। ইয়াকে কোৱা হয় – তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থ।

সময় সলনি হ’লে কেতিয়াবা শুভ সংকল্পও সলনি হৈ যায়। শুভ কাৰ্য যি উৎসাহত কৰাৰ কথা ভাবা সেয়াও সলনি হৈ যায় সেয়েহে ব্ৰহ্মা পিতা এক নম্বৰত যোৱাৰ বিশেষত্ব কি দেখিলা? কেতিয়াবা নহয়, কিন্তু এতিয়াই কৰিব লাগে। ততালিকে কৰা দানক মহাপুণ্য বুলি কোৱা হয়। যদি ততালিকেদান নকৰে, ভাবে, সময় লগায়, প্লেণ বনায় তাৰ পাছত প্ৰেক্ষিকেলত কৰে তেন্তে ইয়াক ততালিকে কৰাদান বুলি কোৱা নহয়। কেৱল দান বুলি কোৱা হ’ব। ততালিকে কৰাদান আৰু দানৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। ততালিকে কৰাদান মহাপুণ্য হয়। মহাদানৰ ফল মহান হয় কিয়নো যেতিয়ালৈকে সংকল্পক প্ৰেক্ষিকেল কৰাৰ বাবে ভাবে - অচ্ছা কৰোঁ, কৰিম, এতিয়া নহয়, অলপ সময়ৰ পাছত কৰিম। এতিয়া ইমান কৰি লওঁ, এই ভবা আৰু কৰা ইয়াৰ মাজত যি সময় লাগি যায় তাত মায়াই চাঞ্চ (সুযোগ) পাই যায়। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ হিচাপত বহুত বাৰ দেখিবলৈ পায় যে ভবা আৰু কৰাৰ মাজৰ যি সময় লাগি যায়, সেই সময়ত মায়া আহি যায় তেতিয়া কথাও সলনি হৈ যায়। ধৰি লোৱাকেতিয়াবা শৰীৰেৰে, কেতিয়াবা মনেৰে ভাবে - এইটো কৰিম কিন্তু সময় পাৰ হ’লে যি 100 শতাংশ ভাবে, কৰাৰ সময়ত সেয়া সলনি হৈ যায়। সময় যোৱাৰ বাবে মায়াৰ প্ৰভাৱ পৰাৰ কাৰণে 8 (আঠ) ঘণ্টা লগাওঁতা জনে 6 ঘণ্টা লগাব। 2 ঘণ্টা কম হৈ যাব। পৰিস্থিতিয়েই এনেকুৱা হৈ যাব। সেইদৰে ধনৰ ক্ষেত্ৰত ভাবিব 100 টকাৰ কৰিব লাগে আৰু কৰিব 50 টকাৰ ইমান পাৰ্থক্যও আহি যায় কিয়নো মাজত মায়াই সুযোগ পাই যায়। আকৌ কিবা সংকল্প আছে। অচ্ছা 50 এতিয়া কৰি লওঁ, 50 আকৌ পাছত কৰি ল’ম। পিতাৰেতো হয়। কিন্তু শৰীৰ-মন-ধন সকলোৰে যি ততালিকে কৰাদান সেয়া মহাপুণ্য হয়। দেখিছা নহয় - বলি দিলেও তেতিয়া মহাপ্ৰসাদ সেয়াই হয় যি ততালিকে হয়। একেটা ঘাপতে বলি যোৱাটোকে “মহাপ্ৰসাদ” বুলি কোৱা হয়। যি বলিদানত চিঞৰি-চিঞৰি, ভাবি-ভাবি ৰৈ যায় সেয়া মহাপ্ৰসাদ নহয়। যিদৰে তেওঁলোকে ছাগলী বলি দিয়ে, ছাগলীয়ে বহুত চিঞৰে। ইয়াত কি কৰে? ভাবে, এইটো কৰোঁ নে নকৰোঁ। এয়া হ’ল ভবা। চিঞৰাসকলক কেতিয়াও মহাপ্ৰসাদৰ ৰূপত স্বীকাৰ কৰা নহয়। তেনেকৈ ইয়াতো ততালিকে কৰাদান মহাপুণ্য.. এয়া যি গায়ন আছে সেয়া এই সময়ৰে হয় অৰ্থাৎ ভবা আৰু কৰা ততালিকে হওক। ভাবি-ভাবি যাতে ৰৈ নোযোৱা। বহুবাৰ এনেকুৱা অনুভৱো শুনায। মইও সেয়াই ভাবিছিলো কিন্তু এওঁ কৰিলে, মই নকৰিলো। গতিকে যিয়ে কৰে তেওঁ পায়। যিয়ে ভাবি-ভাবি ৰৈ যায়, তেওঁ ভাবি-ভাবি ত্ৰেতাযুগলৈ গুছি যায়। ভাবি-ভাবি থাকি যায়। এয়াই হৈছে ব্যৰ্থ সংকল্প যে ততালিকেনকৰিলে। শুভ কাৰ্য, শুভ সংকল্পৰ বাবে গায়ন আছে

“ততালিকেকৰাদান মহাপুণ্য”। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা কিছুমান সন্তানে বহুত খেল দেখুৱায়। ব্যৰ্থ সংকল্প ইমান প্ৰবলভাৱে আহে যে কণ্ট্ৰ’ল (নিয়ন্ত্ৰণ) কৰিব নোৱাৰে। তেতিয়া সেই সময়ত কয়, কি কৰিম হৈ গ’ল নহয়। ৰখাব নোৱাৰে, যি আহে তাকে কৰি লয়, কিন্তু ব্যৰ্থৰ বাবে কণ্ট্ৰ’লিং পাৰৰ (নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি) লাগে। এটা সমৰ্থ সংকল্পৰ ফল পদমণ্ডলৰ হিচাপত পোৱা যায়। সেইদৰে ব্যৰ্থ সংকল্পৰ হিচাপ-নিকাচ - উদাস হোৱা, নিৰাশ হোৱা বা আনন্দ নোহোৱা হোৱা বা বুজি নোপোৱা যে মই কি হওঁ, নিজকো বুজিব নোৱাৰে - এয়াও একৰ বিপৰীতে বহু গুণ হিচাপত অনুভৱ হয়। পাছত ভাবে একোৱেতো নাছিল। নাজানো কিয় আনন্দ হেৰাই গ’ল। কথাতো ডাঙৰ নাছিল কিন্তু বহুত দিন হৈ গ’ল, আনন্দ কম হৈ গ’ল। নাজানো কিয় অকলশৰীয়া হৈ থাকি ভাল লাগে! ক’ৰবালৈ গুছি যাওঁ, কিন্তু যাব ক’লৈ? অকলশৰীয়া অৰ্থাৎ পিতাৰ সংগ অবিহনে, অকলেতো যাব নালাগে নহয় জানো। এনেয়ে অকলশৰীয়া হৈ যোৱা কিন্তু পিতাৰ সংগৰ পৰা কেতিয়াও অকলশৰীয়া নহ’বা। যদি পিতাৰ সংগৰ পৰা অকলশৰীয়া হোৱা, বৈৰাগী, উদাসী এয়াতো বেলেগ মৰ্থ (মাৰ্গ) হয়। ব্ৰাহ্মণ জীৱন নহয়। কস্মাইণ্ড (যুটীয়া) নোহোৱা জানো। সংগমযুগ কস্মাইণ্ড হৈ থকাৰ যুগ। এনেকুৱা ৰাগাৰফুল যোৰা গোটেই কল্পত পোৱা নাযায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ গ’লেও এনেকুৱা যোৰাতো নহ’ব নহয় সেয়েহে সংগমযুগৰ যি কস্মাইণ্ড ৰূপ, সেয়া এক চেকেণ্ডো পৃথক হ’ব নোৱাৰে। পৃথক হ’ল আৰু গ’ল। এনেকুৱা অনুভৱ আছে নহয় জানো! আকৌ কি কৰে? কেতিয়াবা সাগৰৰ পাৰলৈ গুছি যায়, কেতিয়াবা চাদৰ ওপৰলৈ, কেতিয়াবা পাহাৰলৈ গুছি যায়। মন্ত্ৰন কৰিবৰ বাবে যোৱা সেয়া বেলেগ কথা। কিন্তু পিতাৰ অবিহনে অকলে যাব নালাগে। য’লৈকে যোৱা লগত যোৱা। এয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ প্ৰতিজ্ঞা। জন্মতেই এইটো প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা নহয়। লগত থাকিম, লগত যাম। এনেকুৱা নহয় যে জংগললৈ বা সাগৰলৈ গুছি যাব লাগে। নহয়। লগত থাকিব লাগে, লগত যাব লাগে। এইটো প্ৰতিজ্ঞা সকলোৰে দৃঢ় নহয়নে। দৃঢ় সংকল্পধাৰীয়ে সদায় সফলতা প্ৰাপ্ত কৰে। দৃঢ়তা সফলতাৰ চাবিকাঠি হয়। তেন্তে এইটো প্ৰতিজ্ঞাও দৃঢ় কৰিলা নহয়। য’ত দৃঢ়তা সদায় থাকে তাত সফলতা সদায় থাকে। দৃঢ়তা ক’ম হ’লে সফলতাও কম।

ব্ৰহ্মা পিতাৰ বিশেষত্ব কি দেখিলা! এয়াই দেখিলা নহয় ততালিকেদান... কেতিয়াবা ভাবিলে জানো যে কি হ’ব? প্ৰথমে ভাবো পাছত কৰো, নহয়। ততালিকে কৰা দান মহাপুণ্যৰ হোৱা কাৰণে এক নম্বৰৰ মহান আত্মা হৈ গ’ল সেয়েহে চোৱা এক নম্বৰৰ মহান আত্মা হোৱাৰ বাবে কৃষ্ণ ৰূপত এক নম্বৰৰ পূজা হৈ আছে। এয়া এজনেই মহান আত্মা যাৰ বালক ৰূপতো পূজা হয়। বালক ৰূপো দেখিছা নহয়। আৰু যুৱা ৰূপত ৰাধা কৃষ্ণ ৰূপতো পূজা হয়, আৰু তৃতীয়তে গোপ গোপিনীৰ ৰূপতো গায়ন পূজন হয়। চতুৰ্থতে - লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰূপত। এয়া এটিয়েই মহান আত্মা আছে যাৰ ভিন্ন-ভিন্ন বয়সৰ ৰূপত, ভিন্ন-ভিন্ন চৰিত্ৰৰ ৰূপত গায়ন আৰু পূজন হয়। ৰাধাৰ গায়ন আছে কিন্তু ৰাধাক বালিকা ৰূপত কেতিয়াও দোলাত নোদোলায়। কৃষ্ণক দোলায়। কৃষ্ণক মৰম কৰে। ৰাধাৰ সংগৰ কাৰণে নাম নিশ্চয় আছে। তথাপিও দুই নম্বৰ আৰু এক নম্বৰৰ মাজত পাৰ্থক্য নাথাকিব জানো। তেন্তে এক নম্বৰ হোৱাৰ কাৰণ কি হ’ল? মহা পুণ্য। মহান পুণ্য আত্মা তথা মহান পূজ্য আত্মা হৈ গ’ল। আগতেও শুনাইছিলো নহয়, তোমালোকৰ পূজাতো পাৰ্থক্য থাকিব। কিছুমান দেৱী-দেৱতাৰ পূজা বিধিপূৰ্বক হয় আৰু কিছুমানৰ কাম চলোৱা বিধৰো হয়। ইয়াৰতো আকৌ বহুত বিস্তাৰ আছে। পূজাৰো বহুত বিস্তাৰ আছে। কিন্তু আজি সকলোৰে জমাৰ হিচাপ চাই আছিল। গুণাৰ খাজনা, শক্তিৰ খাজনা, শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ খাজনা কিমানলৈকে জমা কৰিছে আৰু সময়ৰ খাজনা কিমানলৈকে জমা কৰিছে। এই চাৰিওটি খাজনা কিমানলৈকে জমা কৰিছে। এই হিচাপ চাই আছিল। গতিকে এতিয়া এই চাৰিওটি কথাৰে নিজৰ হিচাপ পৰীক্ষা কৰিবা। আকৌ বাপদাদাইও শুনাব যে ৰিজাল্ট কি দেখিলে আৰু প্ৰত্যেক খাজনা জমা কৰাৰ, প্ৰাপ্তিৰ কি সম্বন্ধ আছে আৰু কেনেকৈ জমা কৰিব লাগে, এই সকলো কথা পিছলৈ শুনাম। বুজিলা-

সময়তো হদৰ নহয় জানো। আহেও হদত, নিজৰ শৰীৰো নাই। ঋণত লোৱা শৰীৰ আৰু হয়ো অস্থায়ী ভূমিকা পালন কৰা শৰীৰ, সেয়েহে সময়ো চাবলগীয়া হয়। বাপদাদাও সকলো সন্তানৰ সৈতে মিলিত হৈ, প্ৰত্যেক সন্তানৰ মিঠা মিঠা আত্মিক সুবাস লৈ আনন্দিত হয়। বাপদাদাইতো প্ৰত্যেক সন্তানৰ তিনিওটি কালকে জানে। আৰু সন্তানসকলে কেৱল নিজৰ বৰ্তমানক বেছিকৈ জানে সেয়েহে কেতিয়াবা কেনেকুৱা, কেতিয়াবা আন কেনেকুৱা হৈ যায়। কিন্তু বাপদাদাই তিনিওটি কালক জনাৰ বাবে সেই দৃষ্টিৰে চায় যে এওঁ কল্পৰ আগৰ অধিকাৰী হয়। এতিয়া কেৱল অলপ অস্থিৰতাত আছে কিন্তু এতিয়াই অস্থিৰ এতিয়াই স্থিৰ হৈয়ে যাব। শ্ৰেষ্ঠ ভৱিষ্যত দেখিবলৈ পায় সেয়েহে বৰ্তমানক দেখিও নেদেখে। সেয়েহে প্ৰত্যেক সন্তানৰ বিশেষত্বক চায়। এনেকুৱা কোনোবা আছেনে যাৰ একো বিশেষত্ব নাই! প্ৰথম বিশেষত্বতো এয়াই যে ইয়াত আহি উপস্থিত হৈছা। আন একো নাথাকিলেও তথাপিও সন্মুখত মিলন উদযাপন কৰাৰ এই ভাগ্য কম নহয়। এয়া বিশেষত্ব নহয় জানো। এয়া বিশেষ আত্মাসকলৰ সত্তা সেয়েহে বিশেষ আত্মাসকলৰ বিশেষত্ব দেখি বাপদাদা হৰ্ষিত হয়। অচ্ছা!

সদায় ততালিকেদান কৰাৰ মহাপুণ্যৰ শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পধাৰী, সদায় কেতিয়াবাক এতিয়ালৈ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা, সদায় সময়ৰ বৰদানক জানি বৰদানৰ জোলাঙা ভৰপূৰ কৰোঁতা, সদায় ব্ৰহ্মা পিতাক অনুসৰণ কৰি ব্ৰহ্মা পিতাৰ লগত শ্ৰেষ্ঠ ৰাজ্য অধিকাৰী আৰু শ্ৰেষ্ঠ পদৰ অধিকাৰী হওঁতা, সদায় পিতাৰ লগত কস্মাইও (যুটীয়া) হৈ থাকোঁতা, এনেকুৱা সদাকালৰ সংগী সন্তানসকলক, সদায় সংগী হোৱা সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

সকলো সন্তানক বিদায় বেলাত স্নেহেৰে স্মৰণ কৰি-

বাপদাদাই চাৰিওফালৰ সকলো সন্তানৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ প্ৰেৰণ কৰিছে। প্ৰত্যেক স্থানৰ স্নেহী সন্তানসকল, স্নেহেৰে সেৱাতো আগবাঢ়ি গৈ আছে আৰু স্নেহে সদায় আগবঢ়াই থাকিব। স্নেহেৰে সেৱা কৰা সেয়েহে যাৰ সেৱা কৰা তেওঁলোকো পিতাৰ স্নেহী হৈ যায়। সকলো সন্তানলৈ সেৱাৰ শুভেচ্ছা জনালোঁ আৰু মেহেনত (পৰিশ্ৰম) নহয় কিন্তু মোহব্বত (প্ৰেম)ৰ মোবাৰক (শুভেচ্ছা) কিয়নো নাম মেহেনত কিন্তু হয় মোহব্বত সেয়েহে যিয়ে স্মৃতিত থাকি সেৱা কৰে তেওঁ নিজৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ বাবে জমা কৰে সেয়েহে এতিয়াও সেৱাৰ আনন্দ পায় আৰু ভৱিষ্যতলৈও জমা হয়। সেৱা কৰা নাই কিন্তু অবিনাশী বেংকত নিজৰ হিচাপ জমা কৰিলা। অলপ সেৱা আৰু চিৰকালৰ বাবে হিচাপ জমা হৈ যায়। তেন্তে সেয়া কি সেৱা হ'ল? জমা নহ'ল জানো! সেয়েহে সকলো সন্তানকে বাপদাদাই স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ প্ৰেৰণ কৰিছে। প্ৰত্যেকে নিজকে সমৰ্থ আত্মা বুলি ভাবি আগবাঢ়ি গ'লে তেতিয়া সমৰ্থ আত্মাসকলৰ সফলতা সদায় আছেই। প্ৰত্যেকে নিজৰ-নিজৰ নামেৰে বিশেষ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ স্বীকাৰ কৰিবা। [দিল্লীৰ পাণ্ডৱ ভৱনত টেলেক্স (তাঁৰবাতা প্ৰেৰণ কৰা যন্ত্ৰ) লগোৱা হৈছে]। দিল্লী নিবাসী পাণ্ডৱ ভৱনৰ সকলো সন্তানলৈ বিশেষ সেৱাৰ মোবাৰক। কিয়নো এই সাধনো সেৱাৰ কাৰণেই আৱিষ্কাৰ হৈছে। সাধনৰ মোবাৰক নহয়, সেৱাৰ মোবাৰক। সদায় এই সাধনবোৰৰ দ্বাৰা বেহদৰ সেৱা অবিনাশী ৰূপত কৰি থাকিবা। আনন্দেৰে বিশ্বত এই সাধনৰ দ্বাৰা পিতাৰ সংবাদ পঠিয়াই থাকিবা সেয়েহে বাপদাদাই চাই আছে যে সন্তানসকলৰ সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা, আনন্দ কিমান আছে। এই আনন্দেৰে সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকিবা। পাণ্ডৱ ভৱনৰ বাবে সকলো বিদেশীয়ে আনন্দৰ চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমাণপত্ৰ) দিয়ে ইয়াকে কোৱা হয় পিতাৰ সমান অতিথি-সংকাৰত সদায় আগত থকা। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাই কিমান অতিথি-সংকাৰ কৰি দেখুৱালে। গতিকে অতিথি-সংকাৰত ফ'ল' (অনুসৰণ) কৰোঁতাসকলে পিতাৰ শ্ৰ' (পিতাক প্ৰত্যক্ষ) কৰে। পিতাৰ নাম প্ৰত্যক্ষ কৰে সেয়েহে বাপদাদাই সকলোৰে ফালৰ পৰা স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ কৰি আছে।

অমৃতবেলা ৬ বজাত বাপদাদাই আকৌ মূৰুলী শুনালে তথা স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ কৰিলে - 25-3-85

আজিৰ দিনত সদায় নিজকে ডবল লাইট বুলি ভাবি উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰি থাকিবা। কৰ্মযোগীৰ ভূমিকা পালন কৰিও কৰ্ম আৰু যোগৰ বেলেঞ্চ (সন্তুলন) পৰীক্ষা কৰিবা যে কৰ্ম আৰু স্মৃতি অৰ্থাৎ যোগ দুয়োটাই শক্তিশালী হৈ থাকিলনে? যদি কৰ্ম শক্তিশালী হ'ল আৰু স্মৃতি কম তেন্তে বেলেঞ্চ নাই। আৰু স্মৃতি শক্তিশালী হৈ থাকিল আৰু কৰ্ম শক্তিশালী নহ'ল তেতিয়াও বেলেঞ্চ নাই। কৰ্ম আৰু স্মৃতিৰ বেলেঞ্চ বজাই ৰাখিবা। গোটেই দিন এইটো শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত থাকিলে নিজৰ কৰ্মাতীত অৱস্থা সমীপত অহাৰ অনুভৱ কৰিবা। গোটেই দিন কৰ্মাতীত স্থিতি বা অব্যক্ত ফৰিস্তা স্বৰূপ স্থিতিত চলা-ফুৰা কৰি থাকিবা। আৰু তলৰ স্থিতিলৈ নাহিবা। আজি তললৈ নাহিবা, ওপৰতে থাকিবা। যদি কোনো দুৰ্বলতাৰ বাবে তললৈ নামি যোৱা তেন্তে ইজনে-সিজনক সোঁৱৰাই দি সমৰ্থ কৰি তুলি সকলোৱে উচ্চ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবা। এয়া হ'ল আজিৰ পাঠৰ হ'মৱৰ্ক (ঘৰত কৰিবলৈ দিয়া কাম)। হ'মৱৰ্ক বেছি, পঢ়া কম।

এনেকৈ সদায় পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতা, সদায় পিতাৰ সমান হোৱাৰ লক্ষ্য ধাৰণ কৰি আগবাঢ়ি যাওঁতা, উৰন্ত কলাৰ অনুভৱী সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ অন্তৰৰ গভীৰৰ পৰা স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

বৰদান: মধুৰতাৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমীপতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁতা মহান আত্মা হোৱা যিসকল সন্তানৰ সংকল্পতো মধুৰতা, বাণীতো মধুৰতা আৰু কৰ্মতো মধুৰতা আছে তেওঁলোকেই পিতাৰ সমীপত আছে সেয়েহে পিতাইও তেওঁলোকক নিতৌ কয় – “মৰমৰ সন্তানসকল” আৰু সন্তানসকলেও ৰেচপণ্ড কৰে (সঁহাৰি জনায়) – “মৰমৰ বাবা”। গতিকে প্ৰতিদিনৰ এই মধুৰ বাণীয়ে মধুৰতা সম্পন্ন কৰি তোলে। এনেকৈ মধুৰতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাওঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলেই মহান হয়। মধুৰতাই হৈছে মহানতা। মধুৰতা নাথাকিলে তেন্তে মহানতাৰ অনুভৱ নহয়।

স্লোগান: যি কোনো কাৰ্য ডবল লাইট হৈ কৰা তেন্তে মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰিবা।

!! ཨྐྱུམ་ སྐྱའིབྱི !!

ॐ शान्ति!!